ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιθ΄ 16-26)
27 Αὐγούστου 2017

Ἀδελφοί μου, ὅλοι σήμερα διαπιστώνουμε ὅτι ἡ κατάσταση τοῦ κόσμου μας δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη. Ἡ κοινωνία στὴν ὁποία ζοῦμε παρουσιάζει τὴν εἰκόνα ἑνὸς βαρειὰ ἀσθενοῦς. Οἱ καθημερινὲς εἰδήσεις ἔχουν σχέση μὲ πολέμους καὶ ἐγκλήματα, μὲ ἀδικίες καὶ ἀτιμίες, μὲ κρίσεις καὶ σκάνδαλα. Καὶ ὁ μικρὸς καθημερινός μας βίος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ ἀγωνίες καὶ στενοχώριες, ἀπὸ ἄγχος καὶ ἀνασφάλεια καὶ δικαιολογημένα διερωτώμαστε, γιατὶ ὁ κόσμος μας νὰ παρουσιάζει αὐτὴ τὴν τραγικὴ εἰκόνα.

Τὴν ἀπάντηση, μαζὶ μὲ τὴ λύση τοῦ προβλήματος, μᾶς τὴ δίνει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Μὲ τὸ Εὐαγγέλιό της μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὸν βασικὸ σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς του. Κι αὐτὸς ὁ σκοπός εἶναι νὰ ἑνωθεῖ μὲ τὸν Θεό, διότι αὐτὸς μόνος εἶναι «ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τῆς ζωῆς». Ἑπομένως, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ κάνει τὰ πάντα γιὰ νὰ φθάσει στὸν Θεό, κληρονομώντας τὴν βασιλεία Του.

Ὅμως οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἔχουν χάσει ἀπὸ τὰ μάτια τους τὸν ἀληθινὸ σκοπὸ τοῦ βίου τους καὶ τὸν ἔχουν ἀντικαταστήσει μὲ ἄλλους σκοπούς, πρόσκαιρους καὶ δευτερεύοντες. Ἀπὸ τότε ποὺ συνειδητοποίησαν τὸν ἑαυτό τους, ἔχουν ὡς κύριο μέλημά τους νὰ ἀπολαύσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὰ ὑλικὰ ἀγαθά. Γι’ αὐτὸ καὶ διαθέτουν ὅλο τὸν χρόνο καὶ ὅλες τους τὶς δυνάμεις, γιὰ νὰ γίνουν ἐπιτυχημένοι καὶ εὐτυχισμένοι μὲ βάση τὰ ὑλικὰ ἀγαθά.

Τὸν Θεὸ τὸν θυμοῦνται στὶς δύσκολες ὧρες τοῦ βίου τους, στὸν κίνδυνο, στὴν ἀρρώστεια καὶ στὸν θάνατο. Καὶ τότε δὲν τὸν ἐπιζητοῦν γιὰ νὰ τοὺς δείξει τὸν δρόμο καὶ νὰ τοὺς ἐνισχύσει στὴν προσπάθεια τῆς ζωῆς τους. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχασαν τὸν σκοπὸ καὶ τὸν προορισμὸ τῆς ὑπάρξεώς τους. Γι’ αὐτὸ βιώνουν τὴν τραγικότητά τους.

Αὐτὴ τὴν εἰκόνα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, ποὺ ἔχασε τὸν προσανατολισμό του, τὴν βλέπουμε καθαρὰ στὸν πλούσιο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι γνωρίζει καλὰ ποιὸς εἶναι ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ βίου του καὶ ἐπιδιώκει μὲ ζῆλο νὰ τὸν ἐκπληρώσει. Γι αὐτὸ καὶ ἐρωτᾶ τὸν Χριστό: «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τὶ καλὸ νὰ κάνω γιὰ νὰ ἔχω αἰώνια ζωή»;

Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ἔχει ξεκαθαρισμένη ἀντίληψη. Αἰώνια ζωὴ γι' αὐτὸν εἶναι τὰ πλούτη του. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ λείπει εἶναι νὰ μπορεῖ νὰ μὴν πεθάνει, γιὰ νὰ τὰ ἀπολαμβάνη αἰώνια. Γι' αὐτὸ καὶ στὸ τέλος ἀρνεῖται νὰ κάνει ὅ,τι τοῦ παραγγέλλει ὁ Χριστός· δηλαδή, νὰ μοιράσει τὰ πλούτη του καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Ὅπως σημειώνει ὁ εὐαγγελιστής, «ὅταν ὅ νέος ἄκουσε αὐτὸ τὸν λόγο ἔφυγε λυπημένος, διότι εἶχε πολλὰ κτήματα».

Ὁ καρδιογνώστης Χριστός γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι ὁ πλούσιος, ποὺ στέκεται μπροστά του, ἔχει χάσει ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν πραγματικό του στόχο. Ἡ προσωρινὴ λάμψη τοῦ πλούτου καὶ ὁ σκοτισμὸς ἀπὸ τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας δὲν τὸν ἐπιτρέπουν νὰ ἰδῆ μακρύτερα καὶ νὰ κατανοήση ποιὰ εἶναι ἡ ἀληθινὴ αἰώνια ζωή, ποὺ προσφέρει ὁ Χριστός. Οὔτε τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ τὸν γνωρίζει πραγματικά, ἀφοῦ τὸν πιστεύει ἁπλῶς ὡς ἕνα σοφὸ διδάσκαλο καὶ ὄχι ὡς Θεό. Γι αὐτὸ καὶ τὸν προσφωνεῖ ὡς Διδάσκαλο.

Ἔχοντας αὐτὰ τὰ δεδομένα ὁ Χριστός ἐπιχειρεῖ νὰ θεραπεύσει τὸν πλούσιο ἄρχοντα. Πρῶτα πρῶτα θέλει νὰ τὸν βοηθήσει νὰ μάθει ποιὸς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς. Ὅτι δηλαδὴ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὥστε νὰ τοῦ δείξει ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ δεχθεῖ τὶς συμβουλές του. Ὕστερα τοῦ προτείνει δύο δραστικὰ φάρμακα, ποὺ θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ γνωρίσει τὴν ἀληθινη αἰώνια ζωὴ καὶ νὰ τὴν κληρονομήσει. Τὸ ἕνα εἶναι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν. Ὁ πλούσιος ὁμολογεῖ ὅτι ἐφύλαξε τὶς ἐντολὲς ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ τηρεῖ κάποιος μόνον τυπικὰ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Χρειάζεται νὰ εἶναι πρόθυμος νὰ κάνει ὅ,τι ἄλλο κι ἄν τοῦ ζητηθεῖ. Ἔτσι μποροῦν νὰ καθαρισθοῦν οἱ πνευματικές του αἰσθήσεις, ὥστε νὰ μὴν θαμβώνεται ἀπὸ τὴν προσωρινὴ λάμψη τοῦ πλούτου του καὶ νὰ βλέπει μακρύτερα τὴ λάμψη τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν συνέβη στὸν πλούσιο τοῦ εὐαγγελίου.

Τὸ δεύτερο φάρμακο, τὸ ἀκόμη πιὸ δραστικό, ἦταν νὰ ὑπερβεῖ τὶς ἐντολὲς, νὰ διαλέξει τὴν τέλεια ἀκτημοσύνη καὶ νὰ ἀφοσιωθεῖ ἀπόλυτα στὸν Θεὸ. Νὰ ἀποκολλήσει ἀπὸ τὴν καρδιά του τὰ ἐφήμερα ἀγαθὰ καὶ νὰ τὴν προσκολλήσει στὰ αἰώνια, αὐτὰ ποὺ ἑτοίμασε ὁ Θεὸς γιὰ ὅσους τὸν ἐμπιστεύονται καὶ τὸν ἀκολουθοῦν.

Ὁ πλούσιος τοῦ Εὐαγγελίου δὲν βρῆκε τὴ δύναμη νὰ νικήσει τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας καὶ ἔτσι ἔχασε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολαύσει αὐτὸ ποὺ στὸ βάθος ἐπιθυμοῦσε, τὴν ἀληθινὴ καὶ αἰώνια εὐτυχία. Ἀρνήθηκε νὰ ἐφαρμόσει τὴ θεραπευτικὴ συνταγὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔγινε περίλυπος. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔδωκε τὴν ἀφορμὴ στὸν Χριστὸ νὰ μᾶς διδάξει πόσο μεγάλο ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ εἶναι ἡ φιλαργυρία, τήν ὁποίαν ἄν ὑπερβοῦμε θὰ προσελκύσουμε τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ,

ποὺ θὰ καθαρίσει τὸ εἶναι μας καὶ θὰ διασώσει τὴν ὕπαρξή μας.

Ἀμήν.